

ministeren svarer hertil (L. Sp. 1212), at der for ham „ikke er nogen Tvivl om, hverken at Skemaerne, saaledes som de ere udfærdigede af Finansministeren, ere i Overensstemmelse med Loven, eller at Finansministeren efter Loven er bemyndiget til at paabyde, at disse Skemaer skulle følges ved Selvangivelse. Imidlertid har Finansministeriet ikke ment at burde paabyde dette sidste. Det henstaar for en væsentlig Del til de vedkommende Skatteraads og Overskatteraadets Afgørelse, i hvilket Omfang man vil gøre den fuldstændige Udfyldning af Skemaerne obligatorisk eller ej. Jeg erkender imidlertid, at de Indvendinger, der ere fremførte mod ikke at have en enkelt bestemt Regel, til en vis Grad kunne være berettigede. Den Uensartethed, som derved mulig kan opstaa indenfor de forskellige Overskatteraads Omraade, kan være mindre hensigtsmæssig. Jeg skal derfor paa den givne Foranledning tage under Overvejelse, om der er Grund til at træffe den Ordning, at det fastsættes som en almindelig Regel, at Skemaernes fuldstændige Udfyldelse ikke er fornøden, for at der kan siges at foreligge en Selvangivelse“. Ordføreren svarer hertil, at han takker Ministeren for hans Udtalelse om, at Sagen vil blive taget under Overvejelse, men at han tillige vil „udtale Haabet om, at disse Overvejelser maa føre til, at det stilles ganske klart baade for Skatteyderne og Skatteraadene, at der ingen som helst Pligt er til at røbe noget med Hensyn til Formuen. Det er egentlig det, det for Udvalget gælder om at faa slaacet fast“.